

OUTDOOR

SPORT REIZEN AVONTUUR

**O
U
T
D
O
O
R**

Door de zandbak van Kolonel Ghadaffi

Woestijnreizen door Libië

Nederlands team wint Fjällräven Polar!

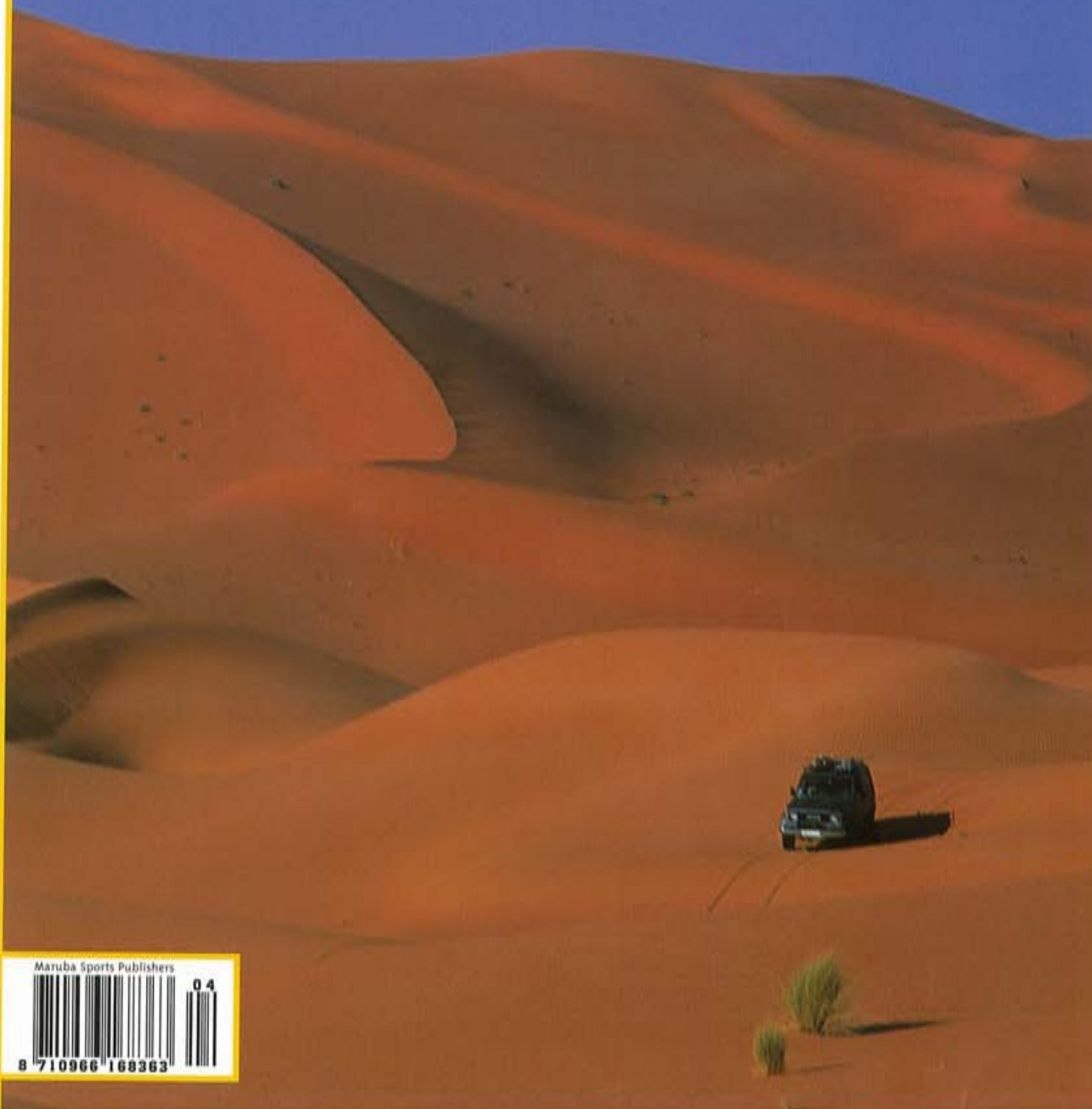
Outdoor-verslaggeefster beste in hondenslede race

Wie was de eerste op Everest?

Expeditie vindt Mallory's lichaam net onder de top

Een rivier als een dolgeworden stier

Hydrospeed op de Verdon

7e jaargang
juni '99
f8,95/Bfr.180

Maruba Sports Publishers

04

Nederlands team wint Fjällräven Polar 1999!

Outdoor Magazine-medewerkster Linda van Wijk sterk in hondenslederace

Outdoor-medewerkster Linda van Wijk vormde samen met Ron van de Weerd het Nederlandse team tijdens de Fjällräven Polar 1999, een hondenslederace voor leken gesponsord door het Zweedse buitensportmerk. Zij hadden zich via het internet voor het evenement ingeschreven, net als zeven andere koppels uit evenzoveel landen. Het klikte goed tussen de twee en dat leverde uiteindelijk in Zweeds Lapland de overwinning op.

Voorzichtig hadden ze tijdens hun eerste ontmoeting in Amsterdam aan elkaar gevraagd hoe de vlag erbij stond. Gingen ze voor de lol naar de Fjällräven Polar 1999 of gingen ze voor de overwinning en de lol? Snel waren Linda en Ron het eens. We gaan voor de winst! Maar dat ze aan het eind van het evenement ook met de champagnefles en de beker in de handen zouden staan, hadden ze niet verwacht.

De Fjällräven Polar is een hondensledewedstrijd voor landenteams van twee personen, man en vrouw, die allebei van honden geen kaas hebben gegeten. Leken dus, die zich via internet voor het evenement hebben aangemeld. Vier dagen trekken ze door de heuvels van Lapland, op de grens van Zweden en Noorwegen en ver boven de Poolcirkel. Onder begeleiding van een gids leren ze de omstandigheden en de honden te beheersen. De Zweedse fabrikant van buitensportspullen Fjällräven sponsort het evenement en steekt de deelnemers in de expeditiekleding.

Outdoor Magazine-medewerkster Linda van Wijk had zich in december ingeschreven en toevallig werd ze net als Ron van de Weerd gese-

lecteerd uit de 10.000 aanmeldingen. Samen met de hen toegewezen Zweedse gids zouden ze het Nederlandse team vormen.

Acht teams ontmoetten elkaar in een hotel in het Noorse Tromsø, in de buurt van de start van de wedstrijd. Soms zagen de deelnemers voor het eerst de personen met wie ze in een tent de poolnacht zouden doorbrengen. In het hotel werd het materiaal verdeeld en door de organisatie gepolst wat de ambities van de teams waren. Linda: "Toen ik mijn fotokoffer in de slee wilde inpakken, werd mij gekscherend gevraagd of ik foto's wilde maken of wilde winnen. Ik koos voor het laatste en leverde mijn fototas in." De eerste etappes van de race gingen niet van een leien dakje. De zwaarste sneeuwstorm in vijftig jaar teisterde de heuvelzone tussen Noorwegen en Zweden. Soms konden de deelnemers ternauwernood hun voorganger nog waarnemen. De Belgen raakten ver achterop. "Ik ben echt bang geweest dat ik nooit meer terug bij de andere teams zou komen. Niets konden we zien door de sneeuwstorm." Uiteindelijk bereikten Wim Jacobs en Diane Croes pas om elf uur de finish van de eerste etappe. Daar moesten ze de honden en zichzelf

*De klassieke pose van een winnaar, met beker en champagne. Voor de goede orde: Linda zit boven.
(Foto: Lars Thulin)*

Fjallraven Polar 1999, The inside story

Tekst: Linda van Wijk en
Ron van de Weerd

"Nederland wint de Fjallraven Polar 1999." Klinkt goed, of niet soms? Ron en ik zijn in vier dagen met sledehonden door de sneeuwvelden en toendra's van Lapland geraced. Hier ons verslag:

15 april 1999

Op een witte vlakke staan honderdvijftig honden te blaffen. Ron wordt helemaal gek van het gejack en de penetrante geur. Hij heeft eigenlijk een verschrikkelijke hekel aan hondenpoep en -pies. Ik observeer de gidsen. Wij krijgen een beer van een vent toegewezen, met vriendelijke blauwe ogen. Hij heet Hans en is een man van weinig woorden. Hij is het er niet mee eens dat de wedstrijd vandaag van start gaat omdat er een zware storm is voorspeld.

"Bereid je erop voor dat het koud wordt", zegt hij kortaf. Hans legt uit hoe we de sleeten moeten inpakken en laat zien hoe je de honden een harnas moet aantrekken. Een landenteam bestaat uit drie sleeten. Hans zal voorop gaan om het tempo aan te geven. Ik zal hem volgen. Ron sluit de rij. Hij wijst onze honden aan. Ze zijn vastgeklikt aan een ijzeren kabel. Ik vraag wel af of ik met deze schrielkippen de finish wel zal halen.

Foto's: Lars Thulin en Rodrick de Munnik

nog verzorgen. Winnaar van de etappe werd in eerste instantie Nederland, maar na jury-overleg werd Duitsland alsnog tot winnaar uitgeroepen.

De condities bij de start van de tweede etappe waren zo mogelijk nog beroerder. Er werd wel gestart, maar al snel werd duidelijk dat het zicht zo slecht was dat doorgaan met de race eigenlijk onverantwoord was.

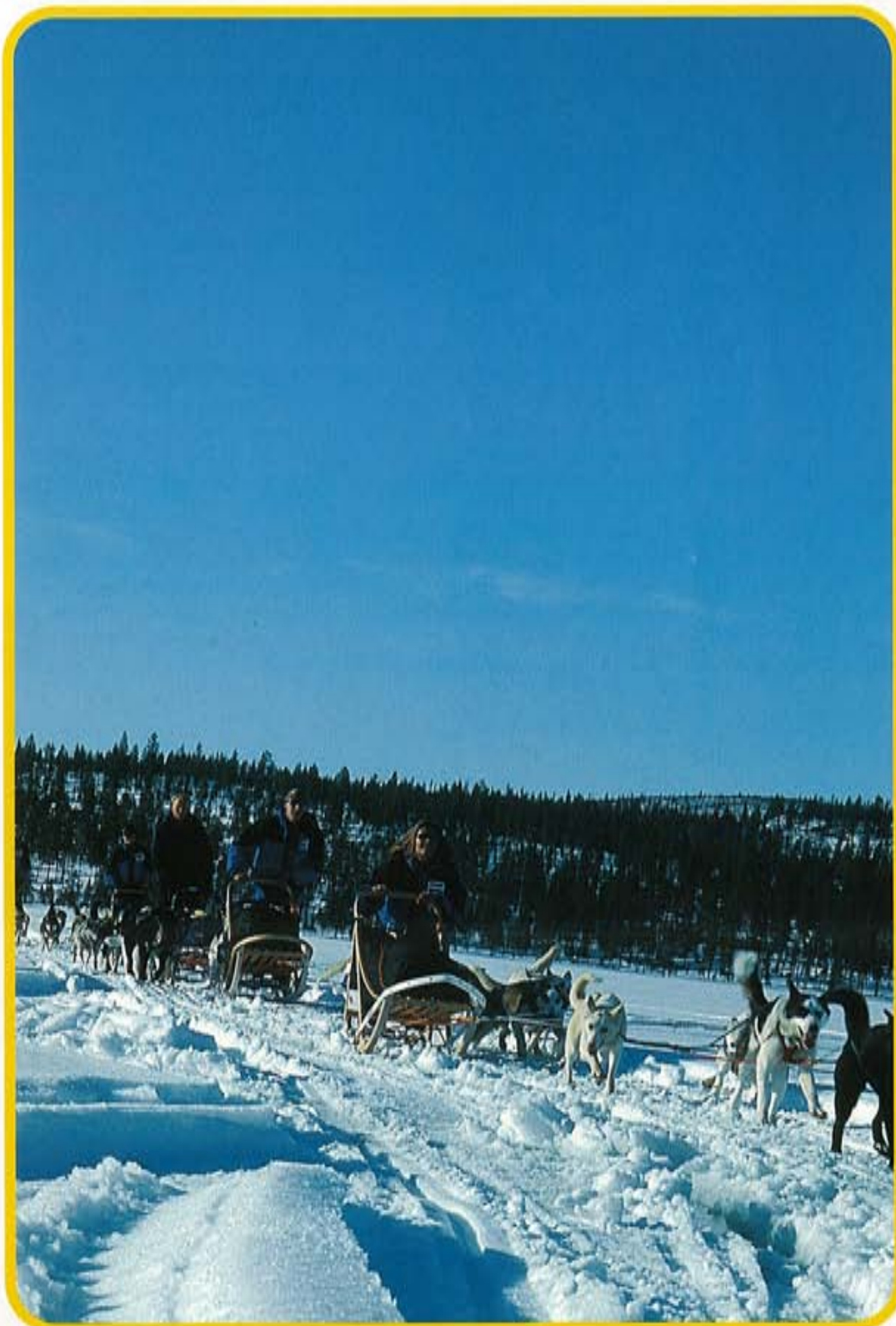
Geneutraliseerd en in colonne werd het kamp van nacht twee opgezocht. De derde dag scheen het zonnetje. Het heuvelland liet de Polar achter zich om de bossen van de fjälls op te zoeken. Het parcours werd technischer en dat was in het voordeel van de Nederlanders. Zij trokken deze etappe naar Vekarejärvi naar zich toe.

De laatste etappe begon met een Le Mans-start: nadat het startschot klonk mochten de deelnemers alles inpakken en wegwezen. Halverwege zou het hele veld worden gestopt en de verschillen worden doorberekend, dit om te zorgen dat het team dat als eerste de finish bereikte ook de Polar 1999 op zijn naam schreef.

Tot op het laatste moment was het Nederlandse team in een zware strijd verwickeld met de afvaardiging uit Duitsland. Doorslaggevend was de start van de allerlaatste etappe. Ron en Linda hadden hun spullen als eerste gepakt en waren het snelst weg. Daar sloegen ze de definitieve bres met de Duitsers.

Bij de herstart bleek dat Nederland en Duitsland ongeveer gelijk stonden. Nederland mocht als eerste vertrekken, met de Duitsers op de hielen. Omdat inhalen buiten het spoor extreem lastig is, kon Linda en Ron de overwinning bijna niet meer ontgaan. Als eerste bereikten zij de finish in Jukkasjärvi, waar champagne op hen stond te wachten.

-Rodrick de Munnik

De finish van de op één na laatste etappe was spannend. In de eindsprint trokken Linda en Ron de overwinning naar zich toe.

Rendieren

Tijdens het sleeën kopieer ik alle bewegingen van Hans. Na een uur volkomen verkrampd op de slee staan bereiken we de hoogvlakte en krijg ik het sturen en remmen langzaam in de vingers. Ik merk dat ik best op één legger kan staan en met mijn andere voet kan remmen. Ik merk eveneens dat de slee soepel is en dat ik door mijn gewicht naar rechts of links te verplaatsen de slee kan sturen. Iets te eten of te drinken pakken uit de tas die voor me hangt, zoals ik Hans zie doen, lukt me echter nog niet. Langzaam ontspan ik een beetje. Ook Ron gebruikt het eerste stuk om te vallen, vast te houden en achter de slee aan te rennen.

Na de eerste vijftig kilometer krijgen we het eerste en enige rustpunt van de dag. We geven de honden bevroren hamburgers en overladen ze met complimenten en knuffels. Er komt een sneeuwscooter langs met zalmsoep en warme limonade. Ik doe mijn donsjack als extra laag aan, zet mijn bivakmuts, pet en skibril op en de capuchon van de gore-tex jas daar overheen.

Pas om negen uur 's avonds naderen we de finish. Alleen de Noren zijn voor ons binnengekomen. Later blijkt dat zij verkeerd zijn gesleed: ze hebben een stuk afgesneden. Eerste prioriteit is de verzorging van de honden. Hans rolt een lange ijzeren ketting uit. We doen de tuigjes van de honden af en klikken ze aan de ketting. De honden zijn moe en gaan direct in de sneeuw in de foetshouding liggen. Ze krijgen een stuk

bevroren vlees en een bak met warm water terwijl wij sneeuw smelten in een olievat. Dat hete water roeren we met een schep door twee koelboxen met hondenbrokken. Dan snijden we twintig bevroren bloedworsten in stukken en roeren die er ook nog eens doorheen. We gaan alle honden langs om ze een bak met anderhalve kilo warm voer te geven. Daarna zetten Ron en ik de tent op. Het begint harder te waaien en te sneeuwen. Ik kijk naar mijn magere hondjes. Claire eet niet. Ik ben bang dat ze morgen allemaal doodgevoren zijn. Zodra ik mijn slaapzak voel, val ik als een blok in slaap. We zijn te moe om te beseffen dat wij of Duitsland het klassement leiden.

16 april 1999

Als we de tent openritsen blijkt dat er een halve meter sneeuw is gevallen. Er ligt een dikke laag op de tent. Ook de honden zijn bedolven onder sneeuw en ijs. Het is grijs, de wind giert op volle snelheid over de toendra en het sneeuwt nog steeds. We hebben overnacht op 700 meter hoogte. Door de storm sneeuwt het horizontaal. Ron en ik beginnen met het klaarmaken van het eten voor de honden. In deze barre weersomstandigheden besluit de organisatie om de competitie vandaag af te blazen. Voor de veiligheid moeten we in konvooi naar het volgende kamp rijden. Later horen we dat een groep Zweden, die zich vandaag ook in dit gebied bevonden, zich heeft ingegraven en het alarmnummer heeft gebeld.

Met nog veertig kilometer voor de boeg houdt de Italiaan Massimo het voor gezien. Hij trapt zijn anker in de sneeuw en stapt af: "Where's my shower? And where's my toilet? This is the twenty first century!" roept hij met een zwaar Italiaans accent en allerlei armbewegingen. De begeleidende dokter komt op zijn sneeuwscooter naast hem rijden en praat hem naar de finish. "Het is nog maar vijfhonderd meter," zegt de dokter honderden keren tegen Massimo.

Kamperen op een bevroren meer

Aan het einde van de dag breekt de lucht open en zien we voor ons een dal liggen, met een echte horizon en een waterige lichtblauwe lucht erboven. Ron en ik joelen en gillen. Wow, wat een mooi moment. We komen uit op een windstille plek achter een heuvel. Hier zullen we ons kamp opslaan. Hans wijst ons waar we de sleses moeten neerzetten. We maken samen met Hans het eten voor de honden klaar. Met sneeuwschoenen trappen we een stuk sneeuw plat om het tentje er neer te zetten. Dan zie ik pas dat we kamperen op een bevroren meer. Ron gaat een stukje mee achterop de sneeuwscooter met de dokter, maar komt lijkkleek terug. "Die vent is gek," zegt hij. Het is een heerlijke windstille avond. We zijn te moe om naar het kampvuur te gaan. We hebben vandaag dik tien uur gesleed in hele barre omstandigheden. Na het avondeten kruipen we onze gan-

zendonzen slaapzakken in en zijn binnen een minuut in dromenland.

17 april 1999

We zijn de gewoonlijke anderhalf uur kwijt met het voeren van de honden. Ron haalt water bij het wak. Hans vertelt dat er vandaag met een 'Le Mans' start wordt begonnen. Als het teken wordt gegeven moeten we in onze slaapzakken liggen, de tent inpakken en de honden voor de sleses spannen. Wie het eerste weg is, ligt voorop. We zetten de sleses in de juiste positie en bereiden ons zo goed mogelijk voor. Op het teken pakken we in. We zijn als derde team weg. Met het Zweedse team pal achter ons. Al snel halen we de Noren in, waarna alleen Duitsland nog voor ons zit. We zien hen wel, maar ze zijn een flink stuk van ons verwijderd. Het is een stralend blauwe dag en een feestje om te sleeën. Lange stukken dwars over gigantische bevroren meren worden afgewisseld door technisch moeilijke stukken door het bos. Het pad heeft veel haarspeldbochten en ik kom erachter dat ik kan slippen met m'n slee. Heuvel op ren ik mee en als we naar beneden gaan rem ik voluit. Soms dreig ik tegen een boom te botsen, maar dan spring ik van m'n slee en corrigeerde slee met veel kracht. Ik heb geen flauw idee hoe Ron het doet. Hij kan precies zien

In het hooggebirge op de grens tussen Noorwegen en Zweden woedde tijdens de Polar de ergste storm in vijftig jaar. Een groep Zweden groef zich in en moest geëvacueerd worden. De deelnemers aan de wedstrijd moesten de dagafstand toch overbruggen. (Foto: Lars Thulin)

welke fouten ik maak, maar ik kan niet constant achterom kijken. Omdat Rons slee steeds meer achterblijft, passen we een tactische truc toe. Ik wissel met hem van slee, zodat zijn hondenspan opeens twintig kilo minder hoeft te trekken en mijn honden voor één keer voluit kunnen rennen. Na ongeveer vijf meren vinden we aansluiting met de koplopers. Nu pas blijkt dat we op de technische stukken veel behendiger zijn dan het Duitse team. We moeten constant bijremmen omdat we op de smalle bospaden niet kunnen inhalen. We sleeën een lang stuk pal achter de Duitsers. Op de lange stukken kan ik bijkomen. Ik ben al zover dat ik een kop warme limonade kan inschenken en oprinken terwijl ik aan het sleeën én aan het remmen ben.

Feestje

Als we Hans duidelijk maken dat hij Cubaanse sigaren en een fles rum krijgt als we winnen, zet hij aan voor een inhaalmanoeuvre. Op een breed stuk vlak voor de finish halen we het leidende Duitse team eindelijk in. Daniela baalt. Als we als eerste de finish oversleeën, horen we gejuich. De Nederlandse pers is gearriveerd. De mensen van Fjällräven Nederland zijn razend enthousiast. "Het is al een hele rel met de Duitse collega's want Wij staan op de eerste plaats," roept de directeur Nederland enthousiast.

Wat een kermis opeens. Ik wil liever samen met Hans de honden verzorgen. Even alleen zijn. We pakken de spullen en installeren ons na het voeren bij het kampvuur. Voor het eerst na aankomst zitten alle teams bij elkaar. We wisselen ervaringen uit en leren elkaar voor het eerst wat beter kennen. Er is een grote verscheidenheid aan beroepen onder de deelnemers. De één is tandarts, de ander gevechtspiloot, student diergeneeskunde of werkzaam op een reclamebureau. De Belgen werken beiden in de horeca. Ron is IT-er. Ik ben journalist. Uiteraard ontbreken de sigaren en de rum voor Hans niet. Het wordt een gezellige avond. De dokter heeft een thermoskan vol chocolademelk met een hele sterke tik. "Uit m'n medicijnkast," lacht hij. Ron merkt op dat hij de meest corrupte dokter is die hij ooit is tegengekomen. "Aowww, thank you. You're not the first who says that," zegt de dokter. Ron is door het dolle heen. Hij heeft het gevoel dat we de race al hebben gewonnen.

18 april 1999

De laatste dag slaan de zenuwen toe. Vlak voor de start zijn we een hoef van een slaapzak kwijt. Ron en ik pakken onze sleeën tot de bodem uit, maar kunnen het ding nergens meer vinden. We begrijpen er niks van. Dan blijkt dat de cameraman van TROS Dierenmanieren het uit de tent heeft gepakt om zijn

camera te beschermen tegen de natte sneeuw. Wat een sukkel. Toch vertrekken we als eerste. Na twintig kilometer sleeën, worden we door de organisatie stilgezet. De spanning stijgt. Wij staan vooraan, de Duitsers staan achter ons. De boodschap die we van de organisatie meekrijgen is: "Het is nog vijftien kilometer naar de finish. Vijf kilometer door het bos en dan tien kilometer rechtuit. Het team dat het eerst over de finish komt, heeft gewonnen!" Ik word zenuwachtig en ga naar Tom, de gids die de eerste twee Fjällräven Polars heeft gewonnen en vraag hem hoe je je honden harder laat rennen. Hij wijdt mij in in zijn diepste geheimen, die ik check met Hans en doorbrief aan Ron. De adviezen werpen hun vruchten af. Het Duitse team haalt ons niet meer in. We juichen, vallen elkaar in de armen en worden van alle kanten gefeliciteerd. Hans heeft het over zijn 'dreamteam'. We worden naar voren geroepen en krijgen een beker van ijs, gemaakt door een ijskunstenaar. We gieten er champagne in en laten elkaar uit de beker drinken. Ik krijg een scheut champagne over mijn gezicht. We bedanken Hans. Ik draag de beker in gedachten op aan Dirk Wiarda, een collega die vlak voor mijn vertrek plotseling overleed en tijdens de race werd begraven. Na de huldiging sleeën we uitgelaten naar de kennel waar we de honden achterlaten. Ik had het niet van mezelf gedacht maar ik krijg een brok in m'n keel als ik voor het laatst de trouwe enthousiaste beestjes vastkijk

aan een hondenhok met een vers bedje stro. Uiteindelijk hebben zij onze sleeën 310 kilometer door Lapland getrokken. Eén zieke hond en je kunt de overwinning wel op je buik schrijven. Het enige dat wij hebben kunnen doen is ervoor zorgen dat wij (Ron en ik) niet de zwakste schakel in het geheel waren. Ron is ook helemaal om. Hij is in deze vier dagen aan zijn honden gehecht geraakt en zegt Pike met veel moeite gedag. Het avontuur is voorbij.

The day after

We eten en feesten de hele nacht door. Ron en ik krijgen als winnaars naast de pooloutfit die alle deelnemers mee naar huis mogen nemen nog een schitterende winterjas cadeau. De week erop klopt het na door mijn aderen, mijn lichaam en mijn geest. We hebben gewonnen! Thuis mis ik de stilte van Lapland, de prachtige natuur, de gezelligheid van al die nationaliteiten maar vooral het gehuil van de honden. Ron: "Nooit gedacht dat een race zo'n impact kon hebben. Normaal gesproken als ik op reis ga heb ik ruim een week nodig om alle stress kwijt te raken en het vakantiegevoel op te kunnen pakken. Nu was het anders. Binnen een dag had ik alle stress en zorgen achter me gelaten maar nu, een week na de race, kan ik nog steeds niet wennen thuis." ●

De omgeving waar de Fjällräven Polar zich afspeelt is zo'n beetje the Last Frontier van Europa. De natuur, beboste heuvels afgewisseld met meren, is er nog de baas; de mens en zijn hondenslede slechts een passant.

De derde etappe bracht de karavaan weer in de bewoonde wereld, met mensen, huizen en televisie. Linda staat de Zweedse omroep te woord.